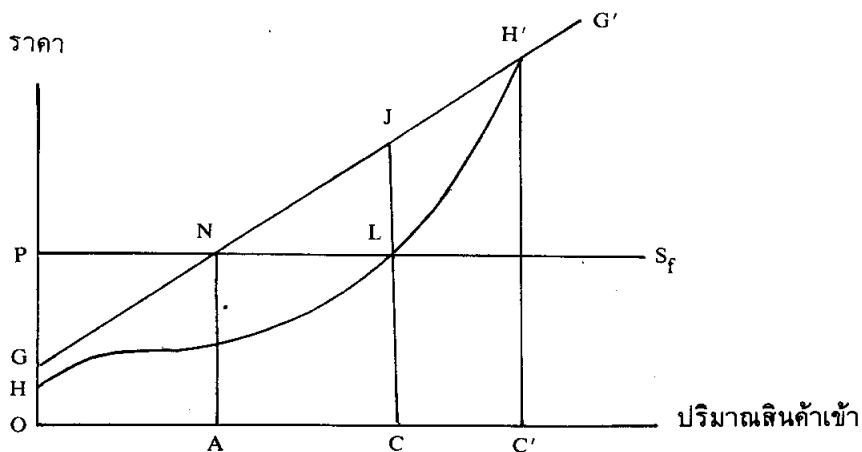

รูปที่ 3.11 : แสดงผลของการใช้เครื่องมือการคุ้มกันต่าง ๆ เมื่อมีการบิดเบือนในตลาดปัจจัยการผลิต

5. การแทรกแซงเพื่อจุดประสงค์ที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์ (non-economic objective)

5.1 การวิเคราะห์แบบดุลยภาพบางส่วน จุดประสงค์ของการแทรกแซงของรัฐบาลอาจจะมีเป้าหมายที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์ เช่นอาจจะต้องการขยายการผลิตสินค้าที่ขาดแคลนค้าเข้าด้วยเหตุผลทางทหาร หรือด้วยเหตุผลทางการเมืองที่เชื่อว่าควรจะขยายการผลิตสินค้านิดนั้น การจะได้รับเป้าหมายดังกล่าวตามที่ต้องการจะมีต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ (economic cost) ซึ่งเป็นการแลกเปลี่ยน (trade-off) ระหว่างต้นทุนและผลประโยชน์ที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์ การอธิบายกรณีเช่นนี้อาจแสดงได้ด้วยรูปที่ 3.12

รูปที่ 3.12 : แสดงผลของการแทรกแซงเพื่อจุดประสงค์ที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์

จากญี่ปุ่น

แก่นอน แสดงปริมาณสินค้าเข้า (importable goods)

แกนตั้ง แสดงราคาสินค้า

เส้น GG' แสดงต้นทุนเพิ่มทางเอกสารและสังคมของการผลิต

เส้น HH' แสดงต้นทุนเพิ่มทางสังคมสุทธิ ซึ่งรวมผลประโยชน์ที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์เข้าไปด้วย

เส้น S_f แสดงอุปทานของ importable goods

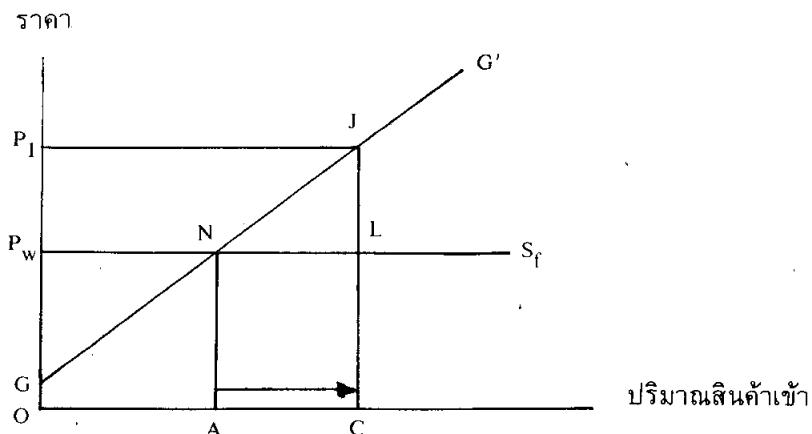
การวิเคราะห์ มูลค่าเพิ่มที่สังคมต้องการเปลี่ยนแปลงผลผลิตด้วยเหตุผลที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์ แสดงด้วยระยะห่างในแนวตั้งระหว่างเส้น GG' และ HH' มูลค่าเพิ่มทางสังคมครั้งแรกจากการเพิ่มผลผลิตจะเพิ่มขึ้น แล้วค่อย ๆ ลดลง จนกระทั่งขยายการผลิตถึงระดับ OC' จะบรรลุเป้าหมายที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์อย่างสมบูรณ์ มูลค่าทางสังคมเพื่อให้ได้รับเป้าหมายที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์ทั้งหมดคือพื้นที่ HGH'

ระดับผลผลิตที่เหมาะสมคือ OC เพราะต้นทุนเพิ่มทางเศรษฐศาสตร์ซึ่งเป็นส่วนเกินคือ JL เท่ากับมูลค่าเพิ่มที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์ของผลผลิต ต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์สุทธิของการขยายผลผลิตจาก OA เป็น OC คือ NJL ซึ่งเป็นต้นทุนการบิดเบือนทางการผลิตจากการใช้เครื่องมือของการคุ้มกัน ต้นทุนนี้จะเป็นต้นทุนส่วนเกินของผลผลิตที่ถูกคุ้มกันมากกว่ามูลค่าของสินค้าเข้าที่กดแทน (มูลค่าสินค้าเข้าคือ ANLC ต้นทุนเพิ่มทางสังคมคือ ANJL) ในที่นี้สมมติว่าใช้เงินอุดหนุนการผลิตเป็นเครื่องมือของการคุ้มกัน เพื่อขยายผลผลิตที่ต้องการ

ถ้าจุดประสงค์ที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์เกี่ยวข้องกับการผลิตภายในประเทศ เงินอุดหนุนการผลิตหรือภาษีจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก ถ้าจุดประสงค์ที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์เกี่ยวข้องกับการบริโภคภายในประเทศ ภาษีการบริโภคหรือเงินอุดหนุนการบริโภคจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก ภาษีคุ้ลภาครจะทำให้เกิดการบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้ ฉะนั้นภาษีคุ้ลภาครจึงไม่ใชนโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก

5.1.1 เป้าหมายตายตัว (fixed target) ถ้าจุดประสงค์ของนโยบายไม่ว่าจะเป็นเศรษฐศาสตร์หรือไม่ใช่เศรษฐศาสตร์เป็นเป้าหมายที่ตายตัว ก็จะไม่มีปัญหาระหว่างการแลกเปลี่ยนเป้าหมายกับต้นทุนที่จะดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายนั้น ในการปฏิบัติไม่มีเป้าหมายใดที่จะคงที่อย่างสมบูรณ์ แต่ในที่นี้เรามมติว่าเป้าหมายคงที่

ถ้าเป้าหมายต้องการผลิตภัยในประเทศจำนวน OC เราอาจใช้เงินอุดหนุนการผลิต ซึ่งจะมีต้นทุนการบิดเบือนทางการผลิตเท่ากับ NJL ต้นทุนเพิ่มของเป้าหมายคือ JL หรือเรารสามารถบรรลุเป้าหมายนี้โดยใช้ภาษีคุลภาคร แต่ภาษีคุลภาครทำให้เกิดต้นทุนการบิดเบือนทั้งด้านการผลิตและด้านการบริโภคที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ในทำนองเดียวกันถ้าต้องการเป้าหมายทางการบริโภค ก็ควรจะใช้ภาษีการบริโภคหรือเงินอุดหนุนการบริโภค ซึ่งจะเป็นวิธีที่เสียต้นทุนน้อยที่สุด ภาษีคุลภาครจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสอง เพราะทำให้เกิดการบิดเบือนมากกว่าภาษีการบริโภค (ได้แก่ต้นทุนการบิดเบือนทางการผลิต) การพิจารณาทั้งหมดนี้สามารถใช้วุปภาพที่ 3.13

รูปที่ 3.13 : แสดงผลของเครื่องมือของการคุ้มกันที่มีต่อเป้าหมายตามตัว

จากญี่ปุ่น

แทนนอน แสดง ปริมาณสินค้าเข้า (importable goods)

แทนตั้ง แสดง ราคาน้ำมัน

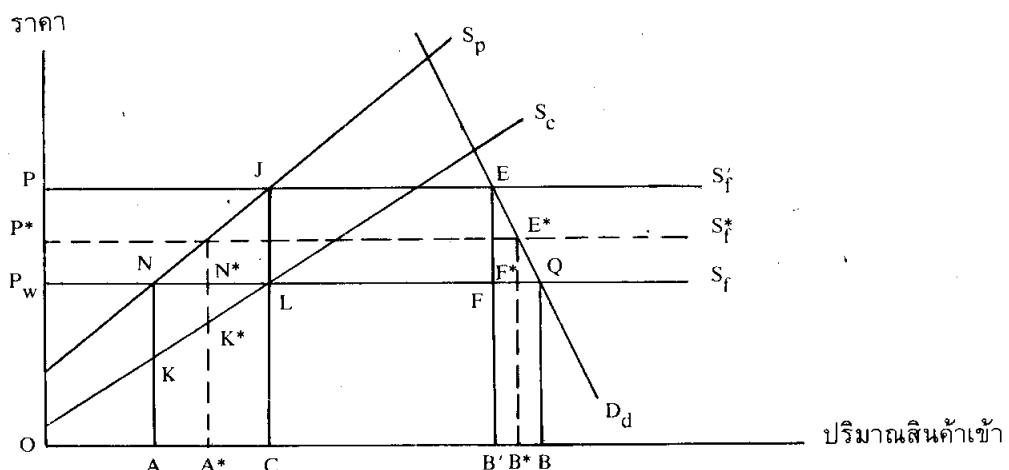
เส้น GG' แสดง อุปทานภายนอกประเทศ หรือต้นทุนเพิ่มทางสัมคมซึ่งเท่ากับต้นทุนเพิ่มทางเอกสารน

เส้น S_f แสดง อุปทานของ importable goods

การวิเคราะห์ ภายใต้การค้าเสรี ราคาการค้าเสรีคือ P_w ปริมาณการผลิตภัยในประเทศคือ OA แต่เป้าหมายตามตัวคือต้องการให้มีการผลิตภัยในประเทศเพิ่มขึ้นเป็น OC ซึ่งทำให้เกิดการบิดเบือนทางการผลิต รัฐบาลควรจะใช้เครื่องมือของการคุ้มกัน เพื่อทำให้ระบบเศรษฐกิจบรรลุเป้าหมายดังกล่าว

ถ้ารัฐบาลให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ผลิตภายในประเทศในอัตรา $P_1 P_W$ ต่อหน่วย ก็จะทำให้การผลิตเพิ่มขึ้นจาก OA เป็น OC ได้ เงินอุดหนุนการผลิตนี้ก็จะทำให้เกิดต้นทุนการบิดเบือนทางการผลิตเท่ากับ NJL จะนั่นต้นทุนเพิ่มของเป้าหมายคือ JL หรือถ้ารัฐบาลเก็บภาษีศุลกากรในอัตรา JL ต่อหน่วย การผลิตภายในประเทศก็เพิ่มขึ้นเป็น OC ได้ แต่ต้นทุนการบิดเบือนจะประกอบด้วยพื้นที่ NJL ซึ่งรวมต้นทุนการบิดเบือนทางการบริโภคด้วย เราจึงสรุปได้ว่า การใช้เงินอุดหนุนการผลิตเป็นวิธีที่เสียต้นทุนน้อยที่สุด เพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

5.1.2 ภาษีศุลกากรเป็นนโยบายที่เหมาะสมเดี่ยวๆ อันดับสอง ถ้าระบบเศรษฐกิจมีการบิดเบือนภายในประเทศทางด้านการผลิต เครื่องมือของการคุ้มกันที่ดีที่สุดอันดับแรกคือเงินอุดหนุนการผลิต ภาษีศุลกากรจะเป็นเครื่องมือของการคุ้มกันที่ดีที่สุดอันดับสอง เพราะมีการบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้ ในที่นี้ เราสมมติว่ามีข้อจำกัดซึ่งเป็นจุดประสงค์ทางการเมือง ข้อจำกัดคือไม่ให้ใช้เงินอุดหนุนการผลิต ทางเลือกที่จะใช้เครื่องมือของการคุ้มกันอื่นก็คือภาษีศุลกากร ภาษีศุลกากรอาจจะให้ผลประโยชน์ในการแก้ไขการบิดเบือนทางการผลิตที่มากกว่าต้นทุนการบิดเบือนทางการบริโภคที่เกิดขึ้น ซึ่งอัตราภาษีศุลกากรที่เก็บจะเป็นเท่าใดนั้นสามารถวิเคราะห์ได้จากรูปภาพที่ 3.14

รูปที่ 3.14 : แสดงผลของข้อจำกัดซึ่งเป็นจุดประสงค์ทางการเมือง

จากรูป

แทนนอน แสดง ปริมาณสินค้าเข้า (importable goods)

แทนตั้ง แสดง ราคาสินค้า

เส้น D_d แสดง อุปสงค์ภายในประเทศ

เส้น S_p และ S_c แสดง ต้นทุนเพิ่มของเอกสารและสัมคมตามลำดับ
เส้น S_f , S_k และ S_r เป็นเส้นอุปทานของ importable goods ภายใต้การค้าเสรี และเมื่อมีการเก็บภาษีศุลกากรในอัตราต่าง ๆ ตามลำดับ

การวิเคราะห์ ภายใต้การค้าเสรี ราคาการค้าเสรีคือ P_w ปริมาณการผลิตภายในประเทศคือ OA การบริโภคภายในประเทศคือ OB สินค้าเข้าคือ AB จะเห็นว่าระบบเศรษฐกิจมีการบิดเบือนทางการผลิต เพราะสัมคมต้องการให้มีการผลิตจำนวน OC ฉะนั้นรัฐบาลสามารถแก้ไขการบิดเบือนทางการผลิตโดยใช้เงินอุดหนุนการผลิต แต่เนื่องจากมีข้อจำกัดทางการเมืองไม่ให้ใช้เงินอุดหนุนการผลิต เพราะอาจจะเสียค่าใช้จ่ายในการใช้เครื่องมือของภาครัฐกันนี้สูง ข้อจำกัดนี้กำหนดให้รัฐบาลใช้ภาษีศุลกากร

ถ้ารัฐบาลจะแก้ไขการบิดเบือนทางการผลิตให้หมดไปรัฐบาลต้องเก็บภาษีศุลกากรในอัตรา PP_w ต่อหน่วย หรือ PP_w/P_w ทำให้ราคากำไรในประเทศสูงขึ้นเป็น OP การผลิตภายในประเทศคือ OC และการบริโภคภายในประเทศคือ OB' ภาษีศุลกากรสามารถแก้ไขการบิดเบือนทางการผลิตได้ทั้งหมด และทำให้เกิดผลต่าง ๆ ดังนี้ด้วยคือ ผลประโยชน์ทางการผลิตเท่ากับพื้นที่ KNL และต้นทุนทางการบริโภคเท่ากับพื้นที่ EFQ ซึ่งต้นทุนทางการบริโภคอาจมากกว่าผลประโยชน์ทางการผลิต

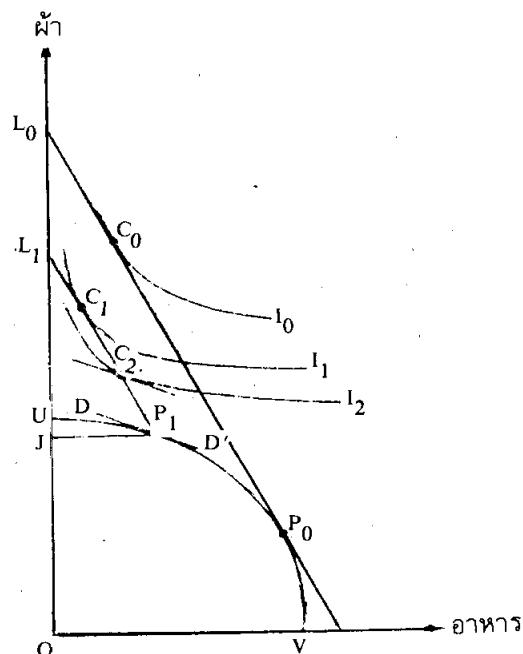
เมื่อภาษีศุลกากรที่เก็บในอัตราที่แก้ไขการบิดเบือนทางการผลิตให้หมดไป จะทำให้เกิดผลไม่ดังกล่าวมาแล้ว เราอาจจะเลือกอัตราภาษีศุลกากรที่เหมาะสมเดียวกันดับสองที่จะทำให้ได้รับผลประโยชน์ในระบบเศรษฐกิจที่มีการบิดเบือนทางการผลิต

คุณสมบัติของอัตราภาษีศุลกากรที่เหมาะสมเดียวกันดับสองจะมีดังนี้คือ ประการแรก มีอัตราเป็นบวก แต่น้อยกว่าอัตราภาษีศุลกากรที่จะแก้ไขการบิดเบือนทางการผลิตได้ทั้งหมด ตามรูปที่ 3.14 อัตราภาษีที่เหมาะสมคือ $P_w P^*/P_w$ การผลิตภายในประเทศคือ OA* การบริโภคภายในประเทศคือ OB* ทำให้ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการแก้ไขการบิดเบือนทางการผลิตบางส่วนคือพื้นที่ K^*N^*L และต้นทุนทางการบริโภคคือ E^*F^*Q ผลประโยชน์สุทธิจะสูงสุดเมื่อผลประโยชน์เพิ่มทางการผลิตเท่ากับต้นทุนเพิ่มทางการบริโภค ในรูปที่ 3.14 อัตราภาษี $P_w P^*/P_w$ นี้จะทำให้ K^*N^* (ผลประโยชน์เพิ่มทางการผลิต) เท่ากับ E^*F^* (ต้นทุนเพิ่มทางการบริโภค) ฉะนั้น ภาษีศุลกากรที่เหมาะสมเดียวกันดับสองต้องเป็นบวก และน้อยกว่าอัตราภาษีที่จะแก้ไขการบิดเบือนทางการผลิตได้ทั้งหมด (อัตราภาษีที่แก้ไขการบิดเบือนได้ทั้งหมดคือ $P_w P^*/P_w$) ประการที่สอง การเก็บภาษีในอัตราเหมาะสมเดียวกันดับสองดีกว่าไม่ทำอะไร เพราะยังมีผลประโยชน์ทางด้านสวัสดิการ ขนาดของผลประโยชน์ทางด้านการผลิตจนถึงระดับผลผลิต OA* คือ KNN^*K^* ต้นทุนการบิดเบือนทางด้านการบริโภคถึงระดับ OB* คือ E^*F^*Q ผลประโยชน์

สุทธิต้องเป็นบวก และอัตราภาษีคุลการหมายความว่าสุทธิยังดับสองนี้ทำให้ได้ผลประโยชน์สูงสุด เพราะจะทำให้ผลประโยชน์เพิ่มสุทธิเป็นศูนย์ ประการที่สาม ผลประโยชน์จากนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสอง คือภาษีคุลการ ต้องน้อยกว่าผลประโยชน์จากนโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก (เงินอุดหนุนการผลิต) ในรูปที่ 3.14 นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกที่จะแก้ไขการบิดเบือนทางการผลิตทั้งหมดจะต้องใช้เงินอุดหนุนการผลิต ซึ่งจะทำให้เกิดผลประโยชน์ทางการผลิตเท่ากับพื้นที่ KNL โดยภายที่ดีที่สุดอันดับสอง ทำให้ผลประโยชน์ลดลงดังนี้คือ ผลประโยชน์ทางด้านการผลิตลดลง K^*N^*L จึงเหลือผลประโยชน์ทางด้านการผลิตเท่ากับ KNN^*K^* และเกิดต้นทุนทางด้านการบริโภคเท่ากับ E^*F^*Q

5.2 การวิเคราะห์แบบดุลยภาพทั่วไป จุดประสงค์ที่ไม่ใช่ทางเศรษฐศาสตร์ของรัฐบาลอาจจะต้องการขยายการผลิตสินค้าชนิดหนึ่งด้วยเหตุผลทางทหาร หรือรัฐบาลอาจจะต้องการให้จำกัดการบริโภคสินค้าชนิดหนึ่งด้วยเหตุผลทางการเมือง โดยภายที่เหมาะสมนั้นควรจะเป็นการแก้ไขปัญหาการผลิตตามที่รัฐบาลต้องการ หรือจะต้องแก้ไขปัญหาการบริโภคซึ่งเป็นการบิดเบือนภายในประเทศ โดยจะต้องไม่ทำให้เกิดการบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้ใหม่ การวิเคราะห์ผลของการใช้เครื่องมือของการคุ้มกันต่างๆ นั้น อาจใช้วิธีแบบดุลยภาพทั่วไปดังนี้

5.2.1 จุดประสงค์ทางด้านการผลิต

รูปที่ 3.15 : แสดงผลของการใช้เครื่องมือของการคุ้มกันเพื่อจุดประสงค์ทางด้านการผลิต

จากรูป

แกนนอน แสดง ปริมาณอาหาร

แกนตั้ง แสดง ปริมาณผ้า

เส้น UV แสดง เส้นเป็นไปได้ในการผลิตอาหารและผ้า

เส้น DD' แสดง ราคาภายนอกในประเทศ

เส้น L_0P_0 และ L_1P_1 แสดง ราคากำไรระหว่างประเทศภายนอกได้การค้าเสรี และเมื่อรัฐบาลต้องการขยายการผลิตตามลำดับ

เส้น I_0 , I_1 และ I_2 แสดง indifference curve ภายใต้การค้าเสรี และเมื่อใช้เครื่องมือของการคุ้มกันต่าง ๆ ตามลำดับ

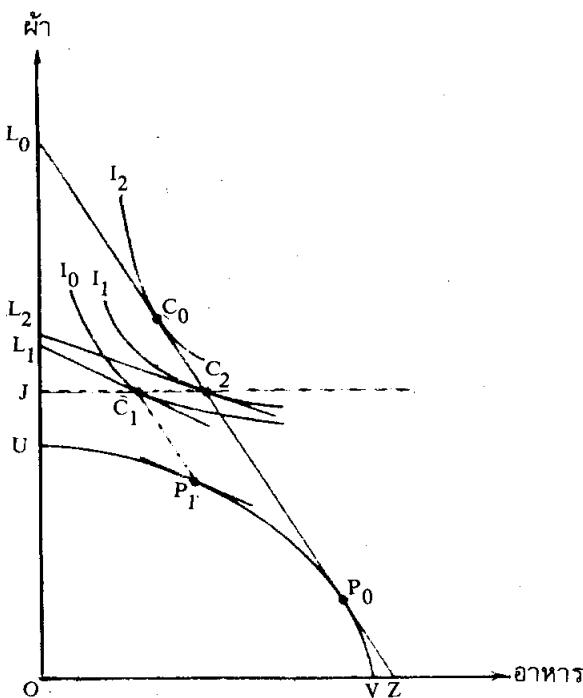
การวิเคราะห์ ภายใต้การค้าเสรี ราคากำไรคือ L_0P_0 ประเทศจะผลิตที่จุด P_0 และบริโภคที่จุด C_0 โดยได้รับความพอใจ I_0

ถ้ารัฐบาลต้องการเปลี่ยนแปลงการผลิตจากจุด P_0 มาเป็น P_1 เพื่อจุดประสงค์ในการป้องกันประเทศ โดยการผลิตผ้าจะต้องไม่ต่ำกว่าระดับ OJ โดยหมายที่หมายรวมคือการให้เงินอุดหนุนกับการผลิตผ้า (หรือเก็บภาษีการผลิตอาหาร) ในอัตราที่ทำให้การผลิตเคลื่อนจาก P_0 มาที่ P_1 โดยราคาตลาดโลกไม่เปลี่ยนแปลง จะนั่น เส้น L_1P_1 จะนานกับ L_0P_0 ณ. จุด P_1 การบริโภคจะอยู่ที่ C_1 (อัตราเพิ่มของผลกระทบจากการบริโภคเท่ากับอัตราเพิ่มของการเปลี่ยนแปลงการผลิตภายนอกในประเทศ) ซึ่งอยู่บน I_1 ผู้บริโภคจะได้รับความพอใจต่ำกว่าสภาพการค้าเสรี

ถ้ารัฐบาลเลือกใช้ภาษีศุลกากร โดยเก็บภาษีศุลกากรในอัตราที่สูงพอทำให้การผลิตผ้าเคลื่อนจากจุด P_0 เป็น P_1 จุดบริโภคจะอยู่ที่ C_2 ซึ่งที่ C_2 ราคาภายนอกในประเทศที่ผู้ซื้อจ่ายค่าสินค้าสูงขึ้นกว่าสภาพการค้าเสรี จึงทำให้ได้รับความพอใจระดับ I_2 สำหรับจุดบริโภคที่ C_1 ผู้บริโภคจ่ายค่าสินค้าภายนอกในประเทศเท่ากับสภาพการค้าเสรี จึงได้รับความพอใจสูงกว่าการบริโภคที่จุด C_2 ภาษีศุลกากรจึงไม่ใช่นโยบายที่เหมาะสม

ถ้าระบบเศรษฐกิจมีอำนาจผูกขาดทั้งด้านผู้ขายและผู้ซื้อ (monopoly-monopsony power) ในการค้าระหว่างประเทศ โดยหมายที่หมายรวมจะเป็นการใช้ภาษีศุลกากรเสริมกับเงินอุดหนุนการผลิต (หรือภาษีการผลิต)

5.2.2 จุดประسنค์ทางด้านการบริโภค

รูปที่ 3.16 : แสดงผลของการใช้เครื่องมือของการคุ้มกันเพื่อจุดประسنค์ทางด้านการบริโภค

จากรูป เส้นต่าง ๆ แสดงเงื่อนไขเมื่อนรูปที่ 3.15 แต่ที่ต่างกันคือ เส้น L_1C_1 และ L_2C_2 แสดงราคากายในประเทศ เมื่อใช้ภาษีศุลกากร และภาษีการบริโภคตามลำดับ

เส้น I_0 , I_1 และ I_2 แสดง indifference curve เมื่อใช้เครื่องมือของการคุ้มกัน (I_0 , I_1) และภายใต้การค้าเสรี

การวิเคราะห์ ภายใต้การค้าเสรี ราคาการค้าเสรีคือ L_0P_0 จุดผลิตอยู่ที่ P_0 และจุดบริโภคอยู่ที่ C_0 โดยได้รับความพอใจ I_2

ถ้ารัฐบาลต้องการลดการบริโภคผ้าลงเหลือระดับ OJ คือที่จุด C_2 บนเส้นราคานาดโลก ถ้าระบบเศรษฐกิจยังต้องการผลิตที่จุด P_0 แต่การบริโภคอยู่ที่ C_2 นโยบายที่เหมาะสมคือ การเก็บภาษีการบริโภค ทำให้ราคากายในประเทศสูงขึ้นเท่ากับ slope ของเส้น L_2C_2 ซึ่งสัมผัสถกับเส้นความพอใจ I_1 และเท่ากับอัตราเพิ่มของการหดแทนการบริโภคอาหารแทนผ้าที่จุด C_2 การบริโภคผ้าก็จะมีปริมาณเท่าที่รัฐบาลต้องการ

ถ้ารัฐบาลจะเลือกใช้นโยบายอื่นเช่นภาษีศุลกากร ภาษีศุลกากรจะไม่ใช่นโยบายที่เหมาะสม เพราะภาษีศุลกากรจะทำให้มีการขยายการผลิตผ้า ซึ่งทำให้เกิดการสูญเสียทางด้าน

การผลิตในระบบเศรษฐกิจ จากรูปที่ 3.16 ภาษีคุลภาครจะทำให้การผลิตเคลื่อนมาที่จุด P_1 และการบริโภคเคลื่อนมาที่ C_1 (ที่ซึ่งอัตราเพิ่มของการหดแทนการบริโภคเท่ากับอัตราเพิ่มของการเปลี่ยนแปลงการผลิตภายในประเทศ และการบริโภคผ้าหากัน OJ) แต่จุด C_1 ด้อยกว่าจุด C_2 เพราะผู้บริโภคได้รับความพอใจเพียงระดับ I_0

ถ้าระบบเศรษฐกิจมีอำนาจการผูกขาดทั้งด้านผู้ขายและผู้ซื้อ (monopoly-monopsony power) ในการค้าระหว่างประเทศ นโยบายที่เหมาะสมคือภาษีคุลภาครเสริมด้วยภาษีการบริโภค

5.2.3 จุดประสงค์ที่ไม่ใช่เศรษฐศาสตร์อื่น ๆ ถ้ารัฐบาลต้องการลดปริมาณสินค้าเข้า นโยบายที่เหมาะสมคือเก็บภาษีคุลภาครกับสินค้า ในทำนองเดียวกัน เมื่อรัฐบาลต้องการเพิ่มการใช้ปัจจัยการผลิตชนิดใดชนิดหนึ่ง นโยบายที่เหมาะสมคือการให้เงินอุดหนุนกับการใช้ปัจจัยการผลิตนั้นโดยตรง

6. ปัญหาความโน้มเอียงที่ชอบตลาดภายในประเทศ (home-market bias)

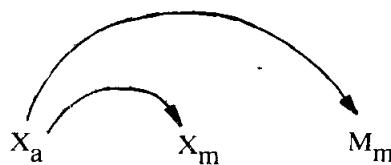
กลยุทธ์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยกำลังพัฒนา จะใช้กลยุทธ์ผลิตสินค้าหดแทนสินค้าเข้า ซึ่งเป็นการผลิตเพื่อตลาดภายในประเทศ โดยไม่สนับสนุนให้มีการผลิตเพื่อส่งออก ฉะนั้น เครื่องมือของการคุ้มกันที่รัฐบาลของประเทศไทยกำลังพัฒนาใช้จึงมีจุดประสงค์เพื่อคุ้มครองตลาดภายในประเทศเท่านั้น อาจจะมีการสนับสนุนการผลิตเพื่อส่งออกเล็กน้อยแต่ในระยะหลังนี้นโยบายของรัฐบาลได้เปลี่ยนมาให้การสนับสนุนการผลิตเพื่อส่งออก อย่างไรก็ตามการส่งเสริมให้มีการผลิตอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น ก็จะมีต้นทุนเพิ่มขึ้น ต้นทุนนั้นก็คือต้นทุนค่าเสียโอกาสของ การผลิตสินค้าเกษตร

สมมติมีการประยัดด้วยนโยบายหดแทนการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม สินค้าที่ผลิตมี 3 ชนิด และบริโภคภายในประเทศทั้ง 3 ชนิด คือ X_a , X_m และ M_m สินค้า 2 ชนิด คือ X_a และ X_m เป็นสินค้าเกษตรที่ผลิตเพื่อส่งออกและบริโภคภายในประเทศด้วย สินค้า M_m เป็นสินค้าอุตสาหกรรมที่สั่งเข้ามาและผลิตภายในประเทศด้วย การผลิตสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมมีการประยัดด้วยนโยบายหดแทนการผลิตเพิ่มของสังคมต่ำกว่าต้นทุนเพิ่มของเอกชน

ภายใต้การค้าเสรีการผลิตสินค้า X_a ที่สั่งคอมต้องการจะมากเกินไป และการผลิตสินค้า X_m และ M_m ที่สั่งคอมต้องการน้อยเกินไป ซึ่งทำให้มีการส่งสินค้าอุตสาหกรรมเป็นสินค้าออก สินค้า X_m ก็จะเป็นสินค้าเข้าด้วย การเปลี่ยนแปลงราคาเบรียบเทียบของสินค้าจะไม่ทำให้เกิดการหดแทนการบริโภคระหว่างสินค้าทั้ง 3 ชนิด (ไม่มีผลกระทบจากการบริโภค)

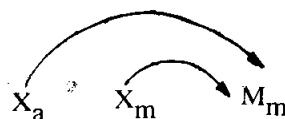
การแก้ไขปัญหาการบิดเบือนทางด้านการผลิตเพื่อให้การผลิตเป็นไปตามที่สั่งคอมต้องการจะใช้เงินอุดหนุนการผลิต โดยให้เงินอุดหนุนการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในอัตราส่วนเท่า

กับอัตราการประheyดภายนอก หรืออีกวิธีหนึ่งเก็บภาษีการผลิตสินค้าเกษตร การให้เงินอุดหนุน การผลิตสินค้าอุดหนุนสามารถจะทำให้มีการเคลื่อนย้ายทรัพยากรออกจากสาขาเกษตรไปสู่ อุตสาหกรรมทั้ง 2 ชนิดดังแสดงด้วยลูกศรต่อไปนี้

สินค้าออก X_a จะลดลง สินค้าออกของ X_m จะเพิ่มขึ้น และสินค้าเข้า M_m จะลดลง

ถ้าการแก้ไขปัญหาการบิดเบือนอาจใช้ภาษีคุลากากร จะทำให้ราคัสินค้าภายนอกในประเทศของ M_m สูงกว่าราคากายในประเทศของสินค้าออกทั้ง 2 ชนิด (X_a และ X_m) และจะมี การเคลื่อนย้ายทรัพยากรออกจากสินค้าออกทั้ง 2 ชนิดไปสู่สินค้าเข้า M_m การเคลื่อนย้าย ทรัพยากรโดยใช้ภาษีคุลากากร แสดงได้ด้วยลูกศรต่อไปนี้

เมื่อเปรียบเทียบภาษีคุลากากรกับเงินอุดหนุนการผลิต จะเห็นความแตกต่างได้ 2 ประการคือ เงินอุดหนุนการผลิตทำให้มีการเคลื่อนย้ายทรัพยากรออกจากสินค้าออกประเภท เกษตรกรรมมาสู่สินค้าออกประเภทอุตสาหกรรม ภาษีคุลากากรจะทำให้มีการเคลื่อนย้าย ทรัพยากรภายนอกสาขาอุตสาหกรรมเอง โดยมีการเคลื่อนย้ายทรัพยากรออกจาก การผลิตสินค้า อุตสาหกรรมเพื่อส่งออกมากสู่การผลิตสินค้าอุตสาหกรรมทดแทนสินค้าเข้า ถ้าอัตราภาษีคุลากากร ที่เก็บเพียงพอจะทำให้การผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นเท่ากับการใช้เงินอุดหนุนการผลิต การเคลื่อนย้ายทรัพยากรออกจาก X_a จะเหมือนกันทั้งวิธีใช้ภาษีคุลากากรหรือเงินอุดหนุนการผลิต ความแตกต่างระหว่าง 2 วิธีนี้จะเป็นเรื่องแบบแผนของการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม ดังเช่น ภาษีคุลากากรจะทำให้มีการขยายการผลิตสินค้าทดแทนสินค้าเข้า (M_m) และลดการผลิต X_m โดยมูลค่าตามราคตลาดโลกของการผลิตสินค้า M_m และ X_m จะเพิ่มขึ้น ส่วนเงินอุดหนุนการผลิต จะทำให้มีการขยายการผลิต M_m น้อยกว่า และมีการขยายการผลิต X_m

การแก้ไขปัญหาความไม่แน่นอนที่ขอบเขตภาษณ์ในประเทศจะกระทำได้ ถ้ามีการเก็บภาษีศุลกากรกับ M_m และเสริมด้วยเงินอุดหนุนสินค้าออกกับสินค้าอุตสาหกรรมที่ส่งออก หรืออาจต้องมีการเก็บภาษีศุลกากรกับสินค้าเข้าของ X_m เพื่อป้องกันการส่งสินค้าที่ได้รับเงินอุดหนุนเข้ามาใหม่ (re-import) ถ้าอัตราเงินอุดหนุนสินค้าออกเท่ากับอัตราภาษีศุลกากรของสินค้าทดแทนสินค้าเข้า (M_m) ราคากำไรในประเทศของสินค้าอุตสาหกรรมทั้ง 2 ชนิดจะเพิ่มขึ้นเท่ากันและจะมีการเคลื่อนย้ายทรัพยากรออกจาก X_a ไปสู่สินค้าอุตสาหกรรมทั้ง 2 ชนิด ในขณะที่เก็บภาษีศุลกากรอย่างเดียว สินค้าอุตสาหกรรมเท่านั้นที่ได้รับการคุ้มครอง (protected) เมื่อใช้ภาษีศุลกากรเสริมด้วยเงินอุดหนุนสินค้าออกประเภทอุตสาหกรรม สินค้าอุตสาหกรรมจะได้รับการส่งเสริม (promoted)

วิธีการใช้ภาษีศุลกากรเสริมด้วยเงินอุดหนุนสินค้าออกในอัตราเดียวกัน จะมีผลเช่นเดียวกับเงินอุดหนุนการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม จะนั้นในการส่งเสริมอุตสาหกรรมมีอยู่ 2 วิธี คือ เงินอุดหนุนการผลิต หรือใช้ภาษีศุลกากรร่วมกับเงินอุดหนุนสินค้าออก ทั้ง 2 วิธีนี้จะทำให้ผู้ผลิตสินค้าอุตสาหกรรมได้รับราคาสูงขึ้นเมื่อเทียบกับราคาที่ผู้ผลิตสินค้าเกษตรได้รับ และทำให้มีการเคลื่อนย้ายทรัพยากรตามที่ต้องการ เงินอุดหนุนการผลิตจะทำให้การผลิตสินค้า X_m ขยายมากจนพอที่จะส่งออกได้ ดังนั้นนโยบายที่เหมาะสมทำให้เกิด trade reversal กับสินค้า X_m แต่ภาษีศุลกากรอย่างเดียวไม่ทำให้เกิด trade reversal อย่างมากที่สุดจะทำให้เกิดการทดแทนสินค้าเข้าอย่างสมบูรณ์โดยการผลิตภายในประเทศ การเพิ่มภาษีศุลกากรในอัตราที่มากกว่าทำให้ไม่มีสินค้าเข้ามานะไม่มีผลอะไรเกิดขึ้น

ถ้ามีผลทางด้านการบริโภค ทั้งภาษีศุลกากรและเงินอุดหนุนสินค้าออก จะทำให้ผู้บริโภคภายนอกในประเทศซื้อสินค้าที่ได้รับการคุ้มครองเพิ่มขึ้น และจะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงแบบแผนการบริโภคที่ไม่ต้องการ การส่งเสริมทั้ง 2 วิธีคือใช้เงินอุดหนุนการผลิต และภาษีศุลกากรที่เสริมด้วยเงินอุดหนุนสินค้าออก จะให้ผลต่อเศรษฐกิจต่างกัน เงินอุดหนุนการผลิตไม่ทำให้เกิดการบิดเบือนทางด้านการบริโภค จึงเป็นนโยบายที่ดีกว่า สำหรับภาษีศุลกากรที่เสริมด้วยเงินอุดหนุนสินค้าออกจะเป็นนโยบายการส่งเสริมสินค้าออก ถ้าอัตราของเงินอุดหนุนสินค้าออกไม่เท่ากันกับอัตราภาษีศุลกากร จะทำให้ต้นทุนการบิดเบือนทางด้านการบริโภคที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด

7. ทางเลือกนโยบายตามลำดับขั้น (hierarchy of policies)

ถ้าระบบเศรษฐกิจมีการบิดเบือนภายนอกในประเทศเกิดขึ้น เนื่องจากมีความแตกต่างระหว่างต้นทุนของเอกสารและสังคม หรือมีความแตกต่างระหว่างผลประโยชน์ของเอกสารและสังคม เราสามารถเลือกใช้นโยบายตามลำดับขั้นลงมาเรื่อยๆ ซึ่งจะมีการบิดเบือนที่เป็นผลลัพธ์

ได้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเริ่มจากนโยบายที่หมายจะให้สุดอันดับแรก และอันดับรองลงมา และ สวัสดิการที่ได้รับก็จะลดลง วิธีนี้นักเศรษฐศาสตร์จะใช้กันมากเมื่อต้องการอธิบายหรือวิเคราะห์ ทางเลือกนโยบายทางเศรษฐศาสตร์ต่างๆ

สมมติในประเทศไทยกำลังพัฒนาประเทศหนึ่ง สาขាអุตสาหกรรมมีต้นทุนเพิ่มขึ้นแรงงาน ทางด้านเอกสารมากกว่าทางด้านสังคม แสดงว่าระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยกำลังพัฒนามีการ บิดเบือนภายใต้เงื่อนไขในประเทศเดียว รวมทั้งเลือกนโยบายตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 : แสดงนโยบายตามลำดับขั้นและผลที่เกิดขึ้น

นโยบายตามลำดับขั้น

การบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้

ขั้นที่ 1 :

ให้เงินอุดหนุนกับต้นทุนแรงงานในอุตสาหกรรม ไม่มี

ขั้นที่ 2 :

ให้เงินอุดหนุนการผลิตอุตสาหกรรม

สัดส่วนการใช้แรงงานต่ำเกินไป

ขั้นที่ 3 :

ก) ภาษีศุลกากรร่วมกับเงินอุดหนุนสนับสนุนค้าออก
อุตสาหกรรม

1) สัดส่วนการใช้แรงงานต่ำเกินไป

2) การบิดเบือนทางการบริโภค

ข) เงินอุดหนุนการผลิตสินค้าทดแทนสินค้าเข้า

1) สัดส่วนการใช้แรงงานต่ำเกินไป

2) เกิดความโน้มเอียงชอบตลาดภายในประเทศ
(home-market bias)

ขั้นที่ 4 :

ก) ภาษีศุลกากร

1) สัดส่วนการใช้แรงงานต่ำเกินไป

2) การบิดเบือนทางการบริโภค

3) เกิดความโน้มเอียงชอบตลาดภายในประเทศ

ข) เงินอุดหนุนสนับสนุนค้าออก

1) สัดส่วนการใช้แรงงานต่ำเกินไป

2) การบิดเบือนทางการบริโภค

3) เกิดความโน้มเอียงชอบส่งออกมากกว่าสั่งเข้า
(pro-trade bias)

นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรกคือ ให้เงินอุดหนุนกับการใช้แรงงานในอุตสาหกรรม (หรือ ถ้าเป็นไปได้ใช้แรงงานในสาขาเกษตรควรถูกเก็บภาษี) นโยบายที่ดีที่สุดอันดับสองคือเงินอุดหนุน การผลิตสินค้าอุตสาหกรรม ซึ่งทำให้เกิดการบิดเบือนที่เป็นผลพลอยได้โดยสนับสนุนการใช้ ปัจจัยที่ไม่ใช่แรงงานมากเกินไป (เช่นทุน) ในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรม นโยบายที่ดีที่สุดอันดับ

สาม คือ เก็บภาษีคุลากรากับสินค้าเข้าร่วมกับการให้เงินอุดหนุนสินค้าออกอุตสาหกรรมในอัตราเดียวกัน การกระทำเช่นนี้ทำให้เกิดการบิดเบือนเพิ่มขึ้นมากกว่าขั้นที่ 2 อีกหนึ่งอย่างคือ การบิดเบือนทางการบริโภคที่เป็นผลผลอยได้ นโยบายที่ดีที่สุดอันดับสามอีกนโยบายหนึ่งคือการให้เงินอุดหนุนการผลิตสินค้าทดแทนสินค้าเข้า จะทำให้เกิดการบิดเบือนมากกว่าขั้นที่ 2 คือ เกิดความโน้มเอียงของตลาดภายในประเทศ นโยบายที่ดีที่สุดอันดับสี่ คือเก็บภาษีคุลากรากับสินค้าเข้า ซึ่งทำให้เกิดผลการบิดเบือนมากกว่าขั้นที่ 3 (ก) คือ เกิดความโน้มเอียงของตลาดภายในประเทศ ในทำนองเดียวกันนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสี่อาจใช้เงินอุดหนุนสินค้าออกซึ่งทำให้เกิดการบิดเบือนมากกว่าขั้นที่ 3 คือ เกิดความโน้มเอียงของส่องออกมากกว่าสั่งเข้า ฉะนั้นผลประโยชน์ในการแก้ไขส่วนแตกต่างของต้นทุนเพิ่มของเอกชนและสังคม จะต้องแลกเปลี่ยนกับการบิดเบือนที่เป็นผลผลอยได้ถ้าเราใช้นโยบายขั้นแรก ๆ การบิดเบือนกัน้อยกว่านโยบายขั้นหลัง ๆ

8. บทสรุป

8.1 การบิดเบือนภายในประเทศอาจจะเกิดขึ้นจากส่วนแตกต่างระหว่างต้นทุนเพิ่มหรือผลประโยชน์เพิ่มของเอกชนและสังคม ถ้าเป็นการบิดเบือนที่เกิดจากความไม่สมบูรณ์ของตลาดเรียกว่า divergence แต่ถ้าเกิดจากนโยบายของรัฐบาล เรียกว่า distortion

8.2 เมื่อมีการบิดเบือนเกิดขึ้น จะต้องใช้เครื่องมือของการคุ้มกันแทรกแซงที่สาเหตุนั้น ๆ เช่น การบิดเบือนทางด้านการผลิต ต้องใช้เงินอุดหนุนการผลิตหรือภาษีการผลิต การบิดเบือนทางด้านการบริโภคต้องใช้ภาษีการบริโภค หรือเงินอุดหนุนการบริโภค จึงจะถือว่าเป็นการใช้นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก แต่เราอาจเลือกใช้นโยบายที่ดีที่สุดอันดับสอง เช่นภาษีคุลากรากซึ่งเราถือว่าเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสอง เพราะทำให้เกิดการบิดเบือนทางด้านการบริโภค (เมื่อมีการบิดเบือนทางด้านการผลิต) เป็นผลผลอยได้ หรือทำให้เกิดการบิดเบือนทางด้านการผลิต (เมื่อมีการบิดเบือนทางด้านการบริโภค) เป็นผลผลอยได้ นอกจากนั้นบางครั้งเราอาจจะเลือกใช้นโยบายที่ดีที่สุดอันดับแรก โดยใช้เครื่องมือของการคุ้มกันสองอย่างร่วมกัน

8.3 การวิเคราะห์แบบดุลยภาพทั่วไปของระบบเศรษฐกิจที่มีความไม่สมบูรณ์ของตลาด การค้าเสรีจะไม่เป็นนโยบายที่เหมาะสมที่สุด เพราะการค้าเสรีจะทำให้เกิดความชำนาญในสินค้าผิดประเภท หรือทำให้เกิดความชำนาญในสินค้าถูกประเภทมากเกินไป ทางแก้ไขการบิดเบือนนี้ควรใช้เงินอุดหนุนการผลิตหรือภาษีการผลิตมากกว่าภาษีคุลากราก นอกจากนั้นการบิดเบือนอาจจะเกิดจากการประหยัดภายนอกและการไม่ประหยัดภายนอกทางการบริโภคสินค้านโยบายที่เหมาะสมคือให้เงินอุดหนุนการบริโภคสินค้าที่มีการประหยัดภายนอก หรือเก็บภาษีการบริโภคสินค้าที่มีการไม่ประหยัดภายนอก

8.4 การบิดเบือนจากการใช้ปัจจัยการผลิต เกิดจากความแตกต่างของราคากับปัจจัยการผลิตและการประหยัดภายนอกทางการผลิต นโยบายที่เหมาะสมควรใช้ภาษีหรือเงินอุดหนุน

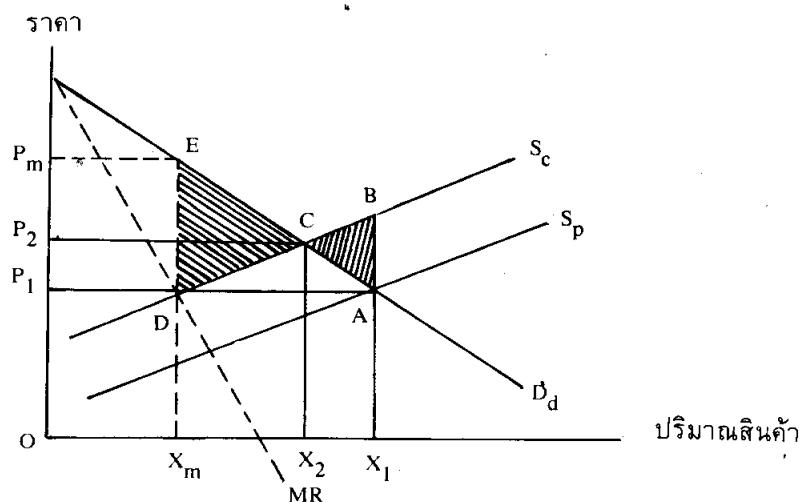
กับการใช้ปัจจัยการผลิต เงินอุดหนุนการผลิตหรือภาษีการผลิตจะเป็นนโยบายที่ต้องสูดอันดับสอง ภาษีคุลากරจะเป็นนโยบายที่ดีที่สุดอันดับสาม

8.5 ถ้าจุดประสิทธิ์ของการแทรกแซงของรัฐบาลที่มีเป้าหมายไม่ใช่เศรษฐศาสตร์ เช่น เหตุผลทางทหาร หรือทางการเมือง ต้องการขยายการผลิตสินค้าภายในประเทศ หรือลดการบริโภคภายในประเทศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ รัฐบาลต้องใช้เงินอุดหนุนการผลิต (ขยายการผลิต) หรือภาษีการบริโภค (ลดการบริโภค) ถ้ารัฐบาลมีเครื่องมือของการคุ้มกันจำกัดอยู่เพียงอย่างเดียวคือ ภาษีคุลาการ ก็จะต้องเก็บภาษีคุลาการในอัตราที่ทำให้ผลประโยชน์เพิ่มจากการผลิต ต่อหน่วยที่ลดเท่ากับผลการสูญเสียทางการบริโภคต่อหน่วยที่เพิ่ม จึงจะถือว่าภาษีคุลาการนั้นเป็นนโยบายที่เหมาะสมดีที่สุดอันดับสอง

8.6 สำหรับการส่งเสริมการส่งออกที่ไม่มีผลทางการบริโภค ควรใช้ภาษีคุลาการร่วมกับเงินอุดหนุนสินค้าออก หรือเงินอุดหนุนการผลิตสินค้าออก ถ้าการส่งเสริมการส่งออก มีผลทางด้านการบริโภค ควรใช้เงินอุดหนุนการผลิต หรือภาษีคุลาการร่วมกับเงินอุดหนุนสินค้าออก ในอัตราที่ไม่เท่ากัน

9. ภาคพนวก

การมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินร่วมกันระหว่างประเทศ ปัญหาการมีกรรมสิทธิ์ร่วมกันระหว่างประเทศในเรื่องน้ำและอากาศ เป็นปัญหาที่มีความยุ่งยากมาก ปัญหานี้บางครั้งเรียกว่า fishing problem ไม่ใช่ปัญหาที่ใช้กับเรื่องการจับปลาอย่างเดียว แต่สามารถนำไปใช้กับปัญหาระดับโลกได้ หรือใช้กับกรณีที่การผลิตมีการไม่ประยุตภายนอกได้ ดังรูปภาพที่ 3.17

รูปที่ 3.17 : แสดงผลของการใช้เครื่องมือของการคุ้มกันกับปัญหาการมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินร่วมกัน

จากรูป

แกนนอน แสดง ปริมาณปลา

แกนตั้ง แสดง ราคายาปลา

เส้น D_p แสดง อุปสงค์ของตลาด

เส้น S_p แสดง อุปทานที่มีการแข่งขันเมื่อไม่มีข้อจำกัดในการจับปลา ซึ่งเป็นต้นทุนของเอกชนในการจับปลา เช่น เรือ น้ำมันเชื้อเพลิง และแรงงาน

เส้น S_c แสดงต้นทุนเพิ่มของสังคม ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากชาวประมงไม่มีแรงงานใช้จ่ายในการจับปลาในขณะนี้ เพราะเขาไม่แน่ใจว่าการลดปริมาณปลาที่จับจะทำให้เขามีปลาที่จะจับในอนาคตมากขึ้น จะนั้นเมื่อคิดถึงส่วนรวม การจับปลาในขณะนี้มากเท่าได ก็จะมีปลาเหลือน้อยลง ในอนาคต การลดลงของปริมาณปลาเป็นต้นทุนภายนอกอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นต้นทุนของสังคมในการจับปลาบ้างจุบันนี้ เส้น S_c จึงอยู่สูงกว่า S_p

เส้น MR แสดงรายได้เพิ่ม

การวิเคราะห์ ปริมาณการจับปลาที่เหมาะสมของสังคมคือ OX_2 และราคายาปลาคือ OP_2

ถ้าไม่มีข้อจำกัดในการจับปลาดุลยภาพจะอยู่ที่จุด A ปริมาณปลาที่จับคือ OX_1 ซึ่งมากเกินไป และราคายาปลาเท่ากับ OP_1 ซึ่งต่ำกว่าราคาที่เหมาะสม การที่มีการจับปลามากเกินไป เพราะ ชาวประมงไม่ได้คิดถึงต้นทุนที่แท้จริงในการจับปลาบางส่วนคือ BA ต่อหน่วยต้นทุนของสังคมที่จับปลามากเกินไปจำนวน $X_1 X_2$ คือพื้นที่ ABC ซึ่งคือความแตกต่างระหว่างต้นทุนเพิ่มของสังคม $X_2 CBX_1$ และผลประโยชน์เพิ่มของสังคมคือ $X_2 CAX_1$ โดยภายในการแก้ไขการบิดเบือนที่การจับปลาของชาวประมงมากเกินไปคือ เก็บภาษีการจับปลาในอัตรา BA ต่อหน่วย หรือใช้គอต้าให้มีการจับปลาเพียงจำนวน OX_2 หรือกำหนดกรรมสิทธิ์ใน่านน้ำในการณ์สุดท้าย การที่ปริมาณปลาลดลงจะลดมูลค่าของกรรมสิทธิ์ลดลง เท่ากับจำนวน BA ต่อหน่วย มูลค่านี้คือต้นทุนของเอกชนที่เป็นเจ้าของน่านน้ำ ซึ่งเจ้าของน้ำอาจจะเก็บค่าธรรมเนียมในอัตราเท่ากัน อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่มีการจับปลาไม่จำกัดจำนวนครัวเรือนการเก็บภาษีบ้าง และมีการใช้គอต้าบ้างดีกว่าไม่มีการเก็บภาษีและไม่มีการใช้គอต้าเลย

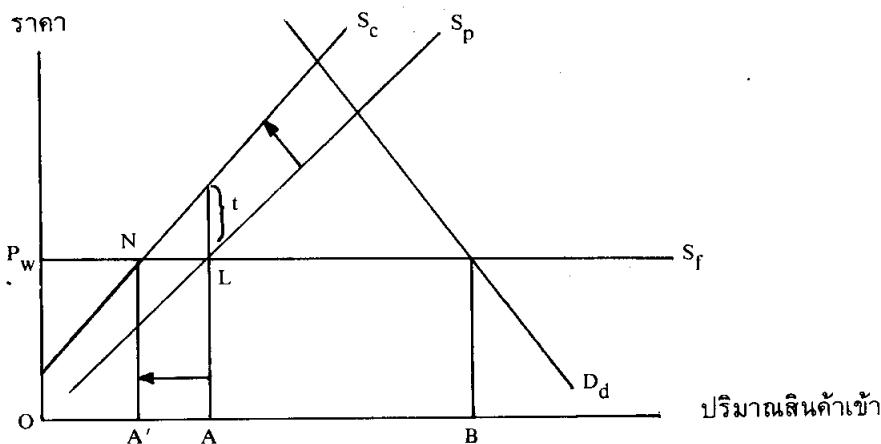
ถ้ารู้บาลใช้គอต้า โดยกำหนดปริมาณปลาที่จับเท่ากับ OX_m แทนที่จะปล่อยให้มีการจับปลาปริมาณ OX_1 จะมีการจับปลา้อยเกินไป เพราะผลประโยชน์เพิ่มของสังคมจากการจับปลาอีกหนึ่งหน่วย (EX_m) มากกว่าต้นทุนเพิ่มของสังคม (DX_m) จะนั้นต้นทุนสูงขึ้นของสังคมในการจับปลาอย่างเกินไปคือพื้นที่ DEC ซึ่งมากกว่าพื้นที่ ABC ในกรณีผลเสียจากการปล่อยให้มีการจับปลาไม่จำกัดจำนวนจะน้อยกว่าผลเสียที่เกิดจากគอต้า ปริมาณปลา OX_m เป็นปริมาณ

ที่ผู้ขายผูกขาดจะเลือกถ้าเข้าต้องจ่ายต้นทุนของสังคมทั้งหมดในขณะที่จับปลา การอนุรักษ์ปริมาณปลาอาจจะเป็นที่นำเสนอของผู้ผูกขาด แต่เขาไม่จำเป็นต้องเลือกจับปลาปริมาณ OX_2

10. คำตอน - คำตอน

10.1 ท่านคิดว่ารัฐบาลไทยควรจะใช้เครื่องมือของ การคุ้มกันอย่างไรกับการผลิตสินค้าทดแทนสินค้าเข้าชนิดหนึ่งที่มีการประยัดภายนอก และอีกชนิดหนึ่งมีการไม่ประยัดภายนอก จงอธิบายเปรียบเทียบ โดยใช้กรณีแบบดุลยภาพบางส่วนพร้อมรูปภาพประกอบ

คำตอน สินค้าที่มีการประยัดภายนอกทางการผลิตใช้รูปที่ 3.1 สำหรับสินค้าที่ไม่มีการประยัดภายนอก ควรใช้ภาษีการผลิตกับการผลิตสินค้าชนิดนั้น โดยใช้รูปภาพต่อไปนี้ประกอบคำอธิบายด้วย

จากรูปการเก็บภาษีการผลิตในอัตรา t/P_w ทำให้ต้นทุนของเอกชน (S_p) เพิ่มขึ้นกลایเป็นเส้น S_c การผลิตของเอกชนจะลดปริมาณจาก OA เป็น OA' ตามที่สังคมต้องการ ผลคือต้นทุนของผู้ผลิตจะเพิ่มขึ้นในอัตรา t ต่อหน่วย ราคางานค้าเข้า (ราคากลางโลก) และราคาที่ผู้บริโภคจ่ายคือ OP_w

10.2 ถ้าการบริโภคสินค้าชนิดหนึ่งทำให้เกิดการไม่ประยัดภายนอกในระบบเศรษฐกิจ รัฐบาลของประเทศกำลังพัฒนาสามารถแก้ไขการบิดเบือนนี้ได้อย่างไร จึงเหมาะสมที่สุด จงอธิบายพร้อมรูปภาพประกอบ

คำตอน ใช้รูปภาพที่ 3.4

10.3 ถ้าระบบเศรษฐกิจของประเทศหนึ่งมีต้นทุนทางเอกสารและสังคมไม่เท่ากัน ประเทศนี้ควรใช้นโยบายการค้าเสรีหรือไม่ จงอธิบาย พร้อมรูปภาพประกอบ

คำตอน ใช้รูปที่ 3.5 และ 3.8 หรือจะใช้รูปที่ 3.6 และ 3.8 หรือใช้รูปที่ 3.7 และ 3.9 อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นคำอธิบาย

10.4 ถ้าระบบเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนามีการบิดเบือนทางด้านการผลิต และรัฐบาลมีข้อจำกัดในการใช้นโยบายแก้ไขการบิดเบือน โดยรัฐบาลสามารถใช้ภาษีคุ้ลากากร ได้อย่างเดียว รัฐบาลควรจะเก็บภาษีคุ้ลาการอย่างไรจึงจะเหมาะสมที่สุด จงอธิบาย พร้อมรูปภาพประกอบ

คำตอน ใช้รูปที่ 3.14

10.5 จงอธิบายทางเลือกนโยบายในการแก้ไขปัญหาการบิดเบือนของประเทศกำลังพัฒนาที่ต้องการผลิตสินค้าทดแทนสินค้าเข้ามาอย่างละเอียด

คำตอน ใช้หัวข้อที่ 7 เกี่ยวกับทางเลือกนโยบายตามลำดับขั้นเป็นคำอธิบาย

หนังสือที่ควรอ่านประกอบ

- Bhagwati, Jagdish. **International Trade.** Maryland : Penguin Books Ltd, 1969
- Chacholiades, Miltiades. **International Trade Theory and Policy.** Tokyo : McGraw-Hill Kogakusha, Ltd, 1978.
- Chacholiades, Miltiades. **Principle of International Economics.** New York : McGraw-Hill, Inc., 1981
- Gorden, W.M. **Trade Policy and Economic Welfare.** London : Oxford University Press, 1974.
- Greenaway, David. **International Trade Policy.** London : The Macmillan Press, Ltd, 1983.
- Grennes, Thomas. **International Economics.** New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 1984.
- Salvatore, Dominick. **International Economics.** New York : Macmillan Publishing Co., Inc., 1983.
- Södersten, Bo. **International Economics.** London : The Macmillan Press Ltd, 1980.
- Yeager, Leland B. and Tuerck, David G. **Foreign Trade and U.S. Policy.** New York : Praeger Publishers, 1976.